

Capella de la Mare de Déu dels Desemparats advocació ben escaient

Per a tota mena vianants

Recuperem

L'Estat Català

esteve@roure.cat www.roure.cat

30/04/2019 n° 126

PARAFRASEJANT

Enllaç: Síntesi de la Història de Catalunya: http://roure.cat/wp-content/uploads/2019/03/ilovepdf_merged.pdf

La pàtria (1833) obra de Bonaventura Carles Aribau i Farriols, que inicià el Romanticisme en llengua catalana i el moviment anomenat de la Renaixença.

ODA A LA PÀTRIA Bonaventura Carles Aribau i Farriols

Adéu-siau, turons, per sempre adéu-siau,
O serres desiguals que allí en la pàtria mia,
dels núvols i del cel de lluny us distingia,
per lo repòs etern, per lo color més blau.
Adéu, tu, vell Montseny, que des de ton alt palau,
com guarda vigilant cobert de boira i neu,
guaites per un forat la tomba del jueu,
al mig del mar immens la mallorquina nau.

Jo ton superbe front coneixia llavors,
com conèixer pogués lo front de mos parents;
coneixia també lo so de tots torrents,
com la veu de ma mare o de mon fill los plors.
Més, arrencat després per fets perseguidors,
ja no conec ni sent com en millors vegades;
així d'arbre migrat a terres apartades,
son gust perden los fruits i son perfums les flors.

¿Què val que m'haja tret una enganyosa sort
a veure de més prop les torres de Castella,
si el cant del trobador no sent la mia orella,
ni desperta en mon pit un generós record?
En va a mon dolç país en ales jo em transport,
i veig del Llobregat la platja serpentina,
que, fora de cantar en forma llemosina,
no em queda més plaer, no tinc altre conhort.

Plau-me encara parlar la llengua d'aquells savis,
que ompliren l'univers de llurs costums i lleis,
la llengua d'aquells forts que acataren los reis,
defengueren llurs drets, venjaren llurs agravis,
¡Muir, muira, l'ingrat que, al sonar en sos llavis
per estranya regió l'accent natiu, no plora
que, al pensar en ses llars, no es consum ni s'enyora,
ni cull del mur sagrat la lira dels seus llavis!

En llemosí sonà lo meu primer vagit,
quan del mugró matern la dolça llet bevia;
en llemosí al Senyor pregava cada dia,
i càntics llemosins somiava cada nit.
Si, quan me trobo sol, parl amb mon esperit,
en llemosí li parl, que llengua altra no sent,
i ma boca llavors no sap mentir ni ment,

Puig surten mes raons del centre de mon pit.
I, doncs, per expressar l'afecte més sagrat,
que puga d'home en cor gravar la mà del cel,
oh llengua a mos sentits més dolça que la mel,
que em tornes les virtuts de ma innocent edat.
I, i crida pel món que mai mon cor ingrat
cessarà de cantar de mon patró la glòria;
i pàssia per ta veu son nom i sa memòria
als propis, als estranys, a la posteritat.

Llemosí-ina. Nom dels naturals d'una antiga província de França, el qual ha estat usat, a tort, per a designar la llengua catalana.